

EEN DOODGOEIE VROUW

(Death and the Maiden)

Toneelspel in twee bedrijven

door

GEORGINA REID

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN DOODGOEIE VROUW - DEATH AND THE MAIDEN** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GEORGINA REID** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Mevr Beltman

Merel - haar oudste dochter

Els - een buurmeisje

Sylvia van de Meer - jongste dochter van mevr Beltman

Roza - Sylvia's dochter

Dokter Slagman

Arthur Vos

Het stuk speelt zich af in de huiskamer van Huize de Gaspeldoorn

Tijd van handeling - het begin van de twintigste eeuw

EERSTE BEDRIJF

Scene 1 Een Zaterdagmiddag in September

Scene 2 Zaterdagochtend, een week later

Scene 3 Diezelfde middag, ongeveer vijf uur

TWEEDE BEDRIJF

Scene 1 Dezelfde dag, 's avonds half zeven

Scene 2 Een uur later

EERSTE BEDRIJF

Scene 1

De zitkamer in huize De Gaspeldoorn. Een Zaterdagmiddag in September aan het begin van de twintigste eeuw. Middenachter is een deur naar de hal en rechts een glazen deur naar de tuin (open). Links is een raam. Bij de haard linksvoor staan een fauteuil en een krukje. Rechtsachter staat een kast en rechtsvoor een bank. Mevrouw Beltman zit te soezen in de fauteuil. Zij is ongeveer vijfenzeventig en nogal broos. Zij lijdt aan jicht en loopt met een stok. Ook heeft ze een zeer zwak hart. Na enige ogenblikken komt Els op door de tuindeur. Ze is zeventien jaar en leuk om te zien. Ze heeft een levensgrote pluchen kat in haar armen.

Els: Mevrouw Beltman! Mevrouw Beltman! Hier is bezoek voor u. Hij heet Felix. *(zij zet de kat bij mevrouw Beltman op schoot. Mevr Beltman doet haar ogen open. Als ze de kat ziet schreeuwt ze het uit van angst)*

Mevrouw Beltman: Haal die kat weg! Laat hem niet bij mij in de buurt komen! Ooh! *(ze blijft zachtjes jammeren, terwijl Els de kat weer oppakt en de tuin in rent. Tegelijkertijd komt Merel Beltman vanuit de hal binnenrennen. Zij is vijftig jaar, grijs en mager. Zij ziet er moe en terneergeslagen uit)*

Merel: Moeder, wat is er?

Mevrouw Beltman: Een kat! Een grote zwarte kat!

Merel: Waar? *(kijkt rond)* Ik zie geen kat.

Mevrouw Beltman: Els bracht hem mee naar binnen. *(Merel gaat in de tuin kijken. Haar moeder komt moeizaam overeind en strompelt naar de deur)* Zorg dat ze er niet meer mee terugkomt. O, mijn hart. O, jee. Ik moet mijn reukzout hebben. *(ze gaat jammerend af. Els verschijnt weer bij de tuindeur, zonder de kat)*

Merel: Els, jij hebt mijn moeder vreselijk laten schrikken. Ze is doodsbang voor katten.

Els: O, wat spijt me dat, juffrouw Beltman. Het was geen echte kat, hoor. Kan ze niet goed zien?

Merel: Nee, natuurlijk niet. Op haar leeftijd! Waarom deed je dat eigenlijk?

Els: Ik wist niet dat ze er zo overstuur van zou raken.

Merel: Ze heeft een heel zwak hart.

Els: Kan ik iets doen?

Merel: Nou, als je de dokter zou willen halen?

Els: Van zijn praktijk?

Merel: Nee, van het korenveld.

Els: Van het korenveld?

Merel: *(wijst naar de tuin)* Dokter Slagman is daarginds in het veld. Hij helpt bij het maaien. Loop maar hard, asjeblieft, en vraag of hij hier komt. *(Els rent weg. Merel gaat naar de kast en pakt wat pilletjes en een glas water. Mevr Beltman gluurt om de deur)*

Mevrouw Beltman: Is ze weg?

Merel: Ja. *(Mevr Beltman komt op met reukzout onder haar neus)* Ga zitten, moeder, en neem een pilletje om je hart te kalmeren.

Mevrouw Beltman: *(gaat zitten)* Er is meer voor nodig dan een pilletje van de dokter om die krakende machine te repareren.

Merel: Dat weet ik, maar pillen zijn altijd nog beter dan niets. Je wilt je toch niet beroerd voelen als Sylvia komt?

Mevrouw Beltman: *(bits)* Nee, en jij wilt niet, dat ik me *nu* beroerd voel, want dan kan je niet op vakantie. Geen wonder, dat je opeens zo bezorgd bent. *(ze neemt twee pillen met water. Merel zet het doosje met de pillen en het glas water weer op de kast)* Vervloekte pillen. Ze blijven altijd in mijn keel steken en ze smaken afschuwelijk.

Merel: Hoe voel je je nu?

Mevrouw Beltman: Verschrikkelijk.

Merel: Je bent heel bleek.

Mevrouw Beltman: Jij ook. De moeilijkheid met jou is, dat je niet weet hoe je er interessant bleek moet uitzien, Merel.

Merel: Ik geloof toch, dat je je al weer beter voelt, moeder.

Mevrouw Beltman: Huh! Ik ga nog lang niet dood, hoor. Ik ga pas dood als het mij uitkomt en niet jou, meisje. Op het ogenblik heb ik wel wat anders aan mijn hoofd. Ik heb twintig jaar naar deze dag uitgekeken en ik ben van plan om er in goede gezondheid van te genieten.

Merel: Is het echt al twintig jaar geleden dat Sylvia uit huis ging?

Mevrouw Beltman: Op een paar maanden na. Ik hoop, dat je aardig voor haar zult zijn als ze aankomt.

Merel: Aardig? Ik ben in de wolken. Ik hou van Sylvia.

Mevrouw Beltman: Dat is dan voor het eerst. Je bent altijd jaloers op haar geweest.

Merel: Jaloers? Ik? Nooit!

Mevrouw Beltman: Je moet me niet tegenspreken, Merel. Als ik jaloers zeg, dan bedoel ik jaloers. Je was jaloers op alles wat zij had en jij nooit zou krijgen... schoonheid, bewondering, een man, een kind....

Merel: Moeder, ik wil niet ontkennen dat ik haar benijdde, maar ik heb altijd van haar gehouden. Wie zou dat niet?

Mevrouw Beltman: Ja, wie niet! Ze was een aanbiddelijk kind. Ik hoop, dat ze niet veranderd is in al die jaren in het buitenland. *(Dokter*

Slagman verschijnt bij de tuindeur. Hij is een aantrekkelijke jonge man van in de twintig. Hij is in hemdsmouwen en ziet er verhit en blozend uit. Mevr Beltman trekt een poeslief gezicht en kijkt hem koket aan. In aanwezigheid van een man bloeit ze als vanzelf op)

Dokter Slagman: Hebt u mij nodig? Els zei, dat ik direct moest komen.

Merel: Ja. Mijn moeder is nogal geschrokken daarnet en nu heeft ze last van haar hart.

Mevrouw Beltman: Dat dwaze, oude tikkertje van mij heeft weer eens kuren, dokter.

Dokter Slagman: En waar was u zo van geschrokken?

Merel: Van die ondeugende Els, van hiernaast.

Mevrouw Beltman: O, je kunt het Els niet kwalijk nemen, ze wist niet dat ik zo bang ben voor katten.

Dokter Slagman: En bracht Els een kat mee naar binnen?

Mevrouw Beltman: Ja. En toen ik hem zag begon ik zo hard te krijsen, dat het arme kind dacht dat ik gek geworden was.

Merel: Ze hangt hier veel te veel rond. Ik zal eens een hartig woordje met haar moeder spreken.

Mevrouw Beltman: (*liefjes*) O nee, Merel, dat moet je niet doen. Ik mag zo graag haar aardige gezichtje voor het raam zien. Wij oude todebellen zien al zo weinig jonge mensen.

Dokter Slagman: Ik zal even uw pols opnemen, mevrouw Beltman. (*zij geeft hem haar hand*) Ik hoop, dat u me mijn hemdsmouwen niet kwalijk neemt. Ik was voor mijn plezier aan het werk in het korenveld.

Marie: Ja, we zagen u bezig.

Mevrouw Beltman: We konden onze ogen bijna niet geloven. Een dokter zij aan zij met de maaiers. Nou, als dat uw idee van plezier is.

Dokter Slagman: Een groot gedeelte van de dag zit ik bij mijn patienten aan bed, dus, als ik eens een paar uur vrij ben, vind ik het heerlijk om buiten te zijn en hard te werken tussen gezonde mensen.

Mevrouw Beltman: Gunst, als u zo gek bent op lichaamsbeweging kom dan maar eens ons gras maaien. Het is al veel te hoog en we kunnen niemand krijgen die het wil doen.

Merel: Hoe is het met moeders hart, dokter Slagman?

Dokter Slagman: Niet erg regelmatig, maar ik denk, dat ze het wel redt. Niet al teveel opwinding, als het kan.

Mevrouw Beltman: O, maar dokter, vandaag gaat er juist iets heel erg opwindends gebeuren. Mijn dochter Sylvia kan elk ogenblik aankomen. Ze komt thuis na twintig jaar in Ceylon te zijn geweest!

Dokter Slagman: Twintig jaar! Dat zal me een weerzien worden.

Merel: En ze brengt haar dochter Roza mee.

Mevrouw Beltman: Roza zal al wel een hele meid zijn. Hoe oud is ze ook

weer, Merel?

Merel: Achttien, moeder.

Mevrouw Beltman: Achttien.... stel je toch eens voor! Op de drempel van volwassenheid en ongetwijfeld net zo bekoorlijk als haar moeder. Er zullen heel wat hoofden naar haar omgedraaid worden in het dorp. Komt u straks nog maar eens met een smoesje om de deur kijken, dokter Slagman, dan zal ik u voorstellen aan mijn beeldschone kleindochter.

Dokter Slagman: Hoe lang blijven ze?

Mevrouw Beltman: Een weekje. Zij komen voor mij zorgen als Merel naar de Veluwe is.

Dokter Slagman: Uw jaarlijkse vakantie, juffrouw Beltman?

Merel: Ja. Ik zal niet veel van mijn zuster en haar dochter te zien krijgen, vrees ik. Zo gauw zij aankomen, moet ik weg. Maar als ze over een poosje op orde zijn in hun nieuwe huis gaan we er samen op bezoek.

Mevrouw Beltman: Dan moet ik wel goed in orde zijn, hoor. Mijn slechte gezondheid gooit altijd roet in het eten. Het is een wonder, dat die arme Merel haar geduld niet verliest met mij. *(ze kijkt glimlachend omhoog naar Merel en klopt op haar hand)* Maar ze moet er eens even tussen uit en dat zal deze week gebeuren. Je hoeft over mij niet in te zitten als je op de Veluwe bent, lieverd, het zal best gaan met Sylvia en Roza. Ik denk, dat we een heerlijke tijd zullen hebben.

Dokter Slagman: Ik moet weer gaan. Probeer een beetje rustig aan te doen, mevrouw Beltman. En ik hoop, dat *u* ook een heerlijke tijd zult hebben, juffrouw Merel. *(hij loopt naar de tuindeur)*

Merel: Dankuwel, dokter. Ik zal mijn best doen, maar ik vind niet zo gauw iets "heerlijk". *(Dokter Slagman gaat af)*

Mevrouw Beltman: *(wrang)* Daar heb je een heel waar woord gezegd, Merel. In al de jaren dat ik je ken- en dat zijn er bijna vijftig- heb ik nog nooit een vrolijke uitdrukking op je gezicht gezien. Weet je wel, dat ik je Merel heb genoemd, omdat ik hoopte, dat je zou zingen als een vogel. Maar, nee hoor. Jij niet. Zingen is voor vrolijke mensen.

Merel: Ik zong in het koor totdat jij mij...bepraatte om er af te gaan.

Mevrouw Beltman: Omdat ik wou dat je de eer aan jezelf hield. Als jij niet had bedankt, dan hadden ze jou gevraagd om weg te blijven. Jij bent niet muzikaal. Iedere keer als ik in de kerk kwam hoorde ik jou boven het koor uit, zo vals als een kraai. Ik kreeg het altijd benauwd van schaamte. Op het laatst kwam de dirigent mij vragen of ik je niet kon overhalen er af te gaan. *(Merel staat met een uitdrukingsloos gezicht op)* Waar ga je heen?

Merel: Ik moet nog verder pakken.

Mevrouw Beltman: O ja, ga jij al je mooie spullen maar inpakken, je zult

wel indruk willen maken op die Barnevelders.

Merel: Helemaal niet. Het zal een heel rustig weekje worden met Bertha.

Mevrouw Beltman: Dan kun je net zo goed thuis blijven. Merel, ik word niet goed van jou. Je zult toch zeker wel eens uitgaan? Naar een schouwburg, of zo?

Merel: Misschien. Of een uitvoering van de fanfare.

Mevrouw Beltman: Dat zou ik toch ook denken. Dat is waar ook, haal mijn byouteriedoosje eens van de kaptafel.

Merel: Moeder... ik...

Mevrouw Beltman: Schiet op nou, het duurt maar even. *(Merel haast zich de kamer uit. Mevrouw Beltman gaat rechts uit het raam staan kijken. Merel komt terug met de byouteriedoos)* Moet je die maaiers toch eens zien. Wat zijn die sterk hè? Vind je het niet geweldig om naar ze te kijken?

Merel: Moeder... hier is je juwelendoosje.

Mevrouw Beltman: O ja, haal die smaragden broche er eens uit.

Merel: Die je van vader hebt gekregen? *(ze haalt de broche eruit en geeft hem aan mevr Beltman)*

Mevrouw Beltman: Ja. En die is nu voor jou.

Merel: O nee, dat kan ik niet aannemen. Die is veel te kostbaar.

Mevrouw Beltman: Ja, ja, dat kun je wel. Pak hem nou maar aan, hij zal heel mooi staan op je goeie jurk, als je naar een concert gaat. Bertha zal nog jaloers worden.

Merel: Dan zal ik hem van je lenen.

Mevrouw Beltman: Nee, nee. Hij is voor jou. Ik heb nog wel meer mooie broches. Deze kan ik wel missen. Neem het nou maar aan, meid, als een klein geschenk van je moeder.

Merel: Ik... nou... hartelijk bedankt, dan. Het is heel lief van je.

Mevrouw Beltman: Krijg ik geen kus?

Merel: Ja, natuurlijk. *(ze geeft haar moeder een vluchtige zoen en speldt de broche op haar jurk. Dan klinkt het geratel van wielen)*

Mevrouw Beltman: Hoor ik daar een rijtuig? *(ze gaan naar het raam, links)*

Merel: Daar zijn ze, daar zijn ze! Dat moeten ze zijn! Ja, ik zie Sylvia uitstappen!

Mevrouw Beltman: O, mijn hart! Het springt zowat uit mijn borstkas.

Merel: Ga jij nou maar zitten, dan laat ik ze binnen. *(ze rent de kamer uit. Mevr Beltman gaat op de stoel zitten, met haar gezicht naar de deur, vol gespannen verwachting, haar hand tegen haar hart gedrukt)*

Sylvia: *(achter)* Merel! Lieve Merel! Is het niet heerlijk?

Merel: *(achter)* Sylvia! O, lieve kind, na al die jaren.

Sylvia: *(achter)* Waar is moeder?

Merel: *(achter)* In de kamer. *Sylvia komt binnen stuiven, een charmante, levendige vrouw van drieënveertig. Mevr Beltman komt moeizaam overeind en spreidt haar armen. Sylvia omhelst haar stevig)*

Sylvia: Moeder! Eindelijk!

Mevrouw Beltman: O, mijn lieve kind! Mijn mooie dochter!

Sylvia: Hoe heb ik toch zo lang weg kunnen blijven? Kunt u het me ooit vergeven?

Mevrouw Beltman: Jou kan ik alles vergeven. Laat me eens naar je kijken. Nog steeds zo mooi. Nog steeds zo jong en aantrekkelijk. Als er iemand een lust voor het oog is dan ben jij dat wel.

Sylvia: Moeder, u heeft helemaal.

Mevrouw Beltman: Dat komt door mijn hart, lieverd.

Sylvia: Ga maar gauw zitten. *(Sylvia laat haar in de stoel linksvoor zitten)*

Mevrouw Beltman: Het is al goed. Ik ben ook zo opgewonden!

Sylvia: Wij ook, moeder. Roza kon bijna niet stil zitten van opwindning.

Mevrouw Beltman: Waar is ze, je kleine Roza?

Sylvia: Die staat met Merel te praten. En zo klein is ze niet meer, hoor. Roza! Hier is oma! *(Roza komt op. Ze blijft in de deuropening staan en een ogenblik is het stil terwijl ze naar haar kijken. Mevr Beltman is zichtbaar teleurgesteld. Roza heeft niets van haar moeders schoonheid meegekregen. Ze is mager en draagt een bril. Ze heeft recht afgeknipt haar en een tanige gelaatstint. Niettemin, ze heeft charme en gratie en karakter. Merel komt naast haar staan)*

Roza: Hallo, oma.

Mevrouw Beltman: Dus jij bent Roza.

Sylvia: Nou, geef haar eens een kus, Roos. Je hebt er duizenden kilometers voor afgelegd, dus laat eens zien wat je kunt. *(Roza buigt zich over naar mevr Beltman en geeft haar een kus)*

Mevrouw Beltman: Kom eens hier op het krukje zitten, dan kan ik je bekijken. *(Roza gaat op het krukje bij de haard zitten)*

Roza: Vergeleken bij mijn moeder zal ik u wel tegenvallen, hè?

Mevrouw Beltman: Je hebt inderdaad niet veel van Sylvia, moet ik zeggen. Je hebt zeker meer van je vaders kant.

Roza: Nee, ook niet. Het is heel verdacht, hoor. Mijn moeder heeft vast een duister verleden.

Sylvia: *(lachend)* Roos! Lieverd! Straks geloven ze je nog.

Mevrouw Beltman: Toch herinner jij mij aan iemand.

Sylvia: Natuurlijk herinnert ze u aan iemand, ze lijkt sprekend op Merel.

Merel: Helemaal niet.

Sylvia: O ja hoor. Toen jij jong was zag je er net zo uit. Ik heb nog een foto van mijn tiende verjaardag. Jij had net een bril gekregen en je had er vreselijk de pest aan.

Roza: Hebt u er nog zo'n hekel aan, tante Merel?

Merel: Ja. ik zet hem alleen op bij het lezen. Dat zal wel ijdelheid zijn, denk ik.

Roza: O, zet hem eens op. Dan zijn wij net tweelingzusjes. *(Roza springt op en loopt naar Merel)*

Sylvia: Breng de koffers maar naar boven - en mijn hoed. *(ze geeft haar hoed aan Roza)*

Merel: Ik zal je je slaapkamer wijzen. Ik ben bang, dat-ie nogal klein is.

Roza: O, dat geeft niet. Ik kan mijn benen altijd nog in de schoorsteen steken.

Merel: *(met een glimlach)* Net als Alice in Wonderland. *(Roza en Merel gaan pratend af)*

Sylvia: Ik heb wel door, dat die het heel goed met elkaar kunnen vinden.

Mevrouw Beltman: *(niet enthousiast)* Ja, ze is ook wel een aardig meisje, maar... wat heb je met haar haar gedaan?

Sylvia: *(lachend)* Dat heb ik niet gedaan. Roos heeft het zelf afgeknipt. Ze zei, dat het veel te warm was.

Mevrouw Beltman: En haar huidskleur. Ze is zo *bruin*.

Sylvia: Dat weet ik. Dat komt doordat ze altijd in de buitenlucht is en ze vertikt het om een hoed op te zetten of onder een parasol te lopen. Eerlijk, moeder, als ze een sari aantrok, zou je haar voor een inlandse houden.

Mevrouw Beltman: Dat geloof ik graag. Maar Sylvia, jullie zijn nu in Nederland en ze kan hier niet rondlopen als een inheemse van Ceylon.

Sylvia: Maak je maar niet ongerust, moeder. Haar haar groeit wel weer aan en die bruine kleur gaat vanzelf weg. Over zes maanden ken je haar niet weer.

Mevrouw Beltman: Het zal mij benieuwen. Ze lijkt ontzettend veel op Merel.

Sylvia: Nou, is dat niet leuk? U zou er blij om moeten zijn.

Mevrouw Beltman: *(opvliegend)* Maar ik wou zo graag, dat ze op *jou* leek. Ik heb er gewoon op *gerekend* dat ze op jou zou lijken.

Sylvia: Moeder, Merel heeft zelf geen dochter. Vindt u het dan niet leuk, dat haar nichtje op haar lijkt?

Mevrouw Beltman: *(laatdunkend)* Merel was niet in de wieg gelegd voor het moederschap. Ze is een geboren oude vrijster.

Sylvia: *(zuchtend)* Die arme Merel. *(ze kijkt bewonderend rond)* Wat is dit toch een fijne kamer, en wat hebt u toch een schitterend uitzicht! Dat prachtige, gouden korenveld- en die mooie eikebomen. Als ik zulke eikebomen zie, dan weet ik dat ik weer in Nederland ben.

Mevrouw Beltman: En blijven jullie nu voor goed?

Sylvia: Ja. Peter heeft eindelijk besloten, dat zijn dochter naar huis moet om een echte Hollandse dame te worden.

Mevrouw Beltman: En de thee-plantage?

Sylvia: Die heeft hij verkocht. En gelukkig met veel winst, kan ik wel zeggen. Genoeg om een buitenhuis aan de Vecht te kopen. Tegen Kerstmis zullen we wel helemaal op orde zijn en dan moeten jullie samen komen logeren. Dat zal heerlijk zijn.

Mevrouw Beltman: En dan draag je je mooiste japon en juwelen, en er zal muziek zijn en er wordt gedanst en gelachen en gezongen..

Sylvia: Dat hoop ik. Het klinkt goed.

Mevrouw Beltman: Ja, dat is het soort leven waar jij voor geboren bent, mijn schat. ik ben bang, dat je je hier de hele week vreselijk zult vervelen.

Sylvia: Wat een onzin. Ik verveel me nooit als Roza bij me is.

Mevrouw Beltman: O.

Sylvia: (*haar vergissing inziend*) En u natuurlijk. Hoe zou ik me kunnen vervelen als ik u als gezelschap heb? We zullen elkaar zoveel te vertellen hebben, dat we de hele week geen tijd hebben om adem te scheppen. We gaan iedere morgen de tuin door wandelen; kunt u zover lopen?

Mevrouw Beltman: Als we langzaam lopen.

Sylvia: Dan lopen we als schildpadden. En 's avonds gaan we hartenjagen. Dat is het enige kaartspelletje dat ik ken. Dat hebt u me nog geleerd, weet u nog? En als het ons de keel gaat uithangen spelen we halma. Is het halma-bord er nog?

Mevrouw Beltman: Dat zal wel. Ik zal Merel vragen waar het gebleven is. (*Merel en Roza komen op*) Merel, hebben wij dat halma-bord nog?

Merel: Grote goedheid, nee. De pionnen zijn zoekgeraakt en het bord is al eeuwen geleden uit elkaar gevallen.

Sylvia: U krijgt een nieuwe van me voor Sinterklaas. Ik wil weer Halma-kampioen worden.

Roza: Mam, ik heb de cadeautjes uitgepakt. (*ze geeft een pakje aan Sylvia*)

Sylvia: O ja, moeder, een cadeautje voor u, van Ceylon. (*overhandigt het aan mevr Beltman. Mevr Beltman pakt een handgesneden houten beeldje uit*) Die worden door inlandse handwerkslieden gesneden uit een plaatselijke houtsoort.

Mevrouw Beltman: Buitengewoon. Kijk eens, Merel, wat een mooi stukje werk.

Merel: Prachtig.

Mevrouw Beltman: (*tegen Sylvia*) Dank je wel, lieverd, ik zal er zuinig op zijn.

Sylvia: En Roos heeft ook een cadeautje voor u. Iets dat ze zelf gemaakt heeft.

Roza: Een sjaal. *(ze geeft een pakje aan mevr Beltman. Die pakt een gehaakte sjaal uit)*

Mevrouw Beltman: O, erg mooi. Dankjewel, kind.

Roza: Ik heb er ook een voor u gemaakt, tante. *(ze geeft Merel een zelfde pakje)*

Merel: *(pakt het uit)* O, wat mooi! Wat knap van jou! Kijk, moeder, en dat Roza die zelf voor ons gemaakt heeft. Daar moet ze heel veel uren aan gewerkt hebben.

Roza: Nogal ja.

Mevrouw Beltman: Ik hoop niet dat je je ogen er mee bedorven hebt.

Roza: O, nee hoor. Ik vond het enig om te doen.

Merel: En ik zal het enig vinden om hem te dragen, lieverd. Ik neem hem mee op vakantie en ga er in de schouwburg mee pronken.

Sylvia: Doe hem eens om, moeder. Laat eens zien of de kleur u staat.

Roza: Ja oma, alstublieft, doe hem eens om.

Mevrouw Beltman: Dat doe ik wel op mijn slaapkamer, dan kan ik mijzelf zien in de lange spiegel. *(ze loopt naar de deur en neemt haar byouteriedoosje mee)*

Roza: Mag ik meekomen? *(Roza en mevr Beltman gaan samen af)*

Sylvia: Kan ze zich redden op de trap?

Merel: Ze slaapt beneden. Haar kamer is aan de overkant van de hal. O, Sylvia, het is zo fijn om je te zien. Ik zou bijna willen, dat ik niet naar de Veluwe ging.

Sylvia: Onzin. Het is de enige vakantie die je hebt. Ik weet hoe je ernaar hebt uitgekeken.

Merel: Dat is zo. En ik kan ook moeilijk hier blijven. We hebben niet genoeg bedden.

Sylvia: Nou, dan zien we elkaar dus maar heel kort, vrees ik. Maar als je terugkomt kunnen we eens lekker bijpraten. Hoe laat gaat je trein?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto